

Es zynu, ka vārds ir nu myužības,
Par myužību pats tys ir palicis,
Un spēks jō vysvarības dīvišķas
Ir myusus pōr nīcību pacēlis.

JŌŅS SILKĀNS /1899 – 1955/

JŌŅS
SILKĀNS

REITA
SKAŅAS

Jōņs Silkāns 1923
© Eraksti 2022
25 lpp./ ~ 0,18 MB

Ī s k a ņ a.

Ai, gaisma! Ai, reits!
Tu sauļaudūs teits!

Un kotris tev teiks,
Ka sveiks esi! — sveiks.

Tu mīgu mums beidz!
Pi dorba jō steidz,

Tev dzīsmaņas teic,
Kas sauli tik sveic. —

Ai, debeškīgs reits,
Vyss sauļstorim veits!

Kurs nakts mīru jauc,
Pi atmūdas sauc.

Tu tymsumu veic,
Kas saulību sveic!

Ka dzīsmas viņ skaņ,
Tūs baļsiņi saņ...

Ai, saulainajs reits,
Kam vaiņags spūžs peits!

Pret tevi nakts neiķs,
Kū vysi lai sveiķs! . .

R e i t s.

Kad Es nu Myužības
Dziļumim izgōju,
Beja Tys Reits un
Gaismu Tō redzēju . . .

Apleik Sev Dzeivi Es
Jauku tik atrodu,
Skaistu un breinišku
Dīvības Radību.

Un ar tik vōju gon
Cylvāka Byutību

Dzeivības Vērtību
Piņnīgi sajyutu. —

Ļaudis, un Zemi, un
Dobu, un Vysumu,
Kai Dīva Davumu
Cylvākam vīnīgu . . .

Kad Mīra nabeja,
Gōju Es meklētu,
Atrast lai Daili un
Patīsu Taisnību.

Arī Es atrodu
Taisnības Olūtu,
Nu Kura smeļu
Spāku pret Ļaunumu.

R e i t ā.

Nu baigas nakts
Un mūrgu vakts
Jau byusim breivi!

Un ceļsim mes
Uz vierszemes
Sev jaunu dzeivi.

Lai vōrgi grimst
Un prīca dzimst
Ikotra kryutīs, —

Jō dzeives gors,
Kai debesstors,
Mums laimi syutīs . . .

Kot mūrgi sņōc
Reits jaukajs nōc
Pōr zemes vaigu.

Vacs izkūss ļauns
Un rassīs jauns,
Dūs dzeivi maigu.

Laiks dīnu vess,
Mums sauli ness,
Lai byutu breivi! . .

Nu malnas nakts
Un tumsa vakts
Uz jaunu dzeivi !

R e i t a d z ī s m a .

Zīdi, gors muns, zīdi,
Cikam esi, — dzīdi,
Jō tu dreīži izniksi
Un vairs skaņu nadūsi.

Zīdi, gors mums, zīdi,
Lai mirdz tovi zīdi, —
Zīdi muna jaunība,
Koleidz esi dzeivība . . .

Zīdi, sirsniņ, zīdi,
Cikam skani, — dzīdi,
Kad jau pukstīt pōrstōsi,
Vairs tu skaņu nadvessi.

Lai tad skaņas lejās,
Atskaņ vōrgu lejās,
Un tric dzeives atbaļši . . .
Lai skaņ dzīsmas svinīgi!

E s t y c u .

Es tycu, ka vōrds beja sōkumā,
Kas pasaules vysumu radīja,
Un jyutu, ka jis sovā dailumā
Ar saturu dzeivi mums pīldīja . . .

Es zynu, ka vōrds ir nu myužības,
Par myužību pats tys ir palicis,
Un spāks jō vysvarības dīvišķas
Ir myusus pōr nīcību pacēlis.

P ī g u ļ n ī k i .

Beja tumsams apleik mums,
Augšā zvaigznes mirdzēja,
Nazkaidš breinīgs nūslāpums
Myusu sirdīs vaļdīja.

Tur pat kriemūs dzīsmiņas
Lakstīgolas dzīdēja — — —
Myusu jyutas, līgsmōtas
Nu tōm, stauji viļņōja.

Un mes spūdru „Gunkuri”
Tymā vītā sakiuriam,
Arī dzīsmas skanīgi
Leidza putnim dzīdōjam.

Līsmas bolti-sorkonas
Naktis timsā speidēja,
Dzierkstes bōli - dzaltonas
Augši zvaigznem līdōja.

Tai ar naktis tymsumu
Ceinējamēs pagōtnē
Un pret dzeives ļaunumu,
Kurais volda pasaulē . . .

Tad mums gaisma izausa, —
Leidz ar reita nōkšonu,
Jauna saule izlēcia,
Rōdīt dīnas jaukumu.

L a i m ī g ī.

Laimīgi, kō myuža sapni
Dzeivē pīsapiļdījuši,
Kū ir augsti prōti lapni
Pōri zemei pacāluši.

Laimīgi, kas nava sakli,
Ikdīnībā sastynguši,
Kuri tautas dorbu čakli
Kotru breidi strōdōjuši.

Laimīgi, kas sovu nīka
Personību aizmiersuši,
Kam ir pateicība līka, —
Jō tī dzeivi saprotuši.

Laimīgi, ko dzeives ilgas
Ira pīsapiļdījušas . . .
Puķes tīm, bet un na smilgas,
Byus uz kopa izzīdušas.

* *
*

Ilgi klejōju, ilgi meklēju,
Beigōs atrodu, — kamdēļ dzeivoju.

Ilgi ticēju, ilgi cerēju,
Golā sajyutu teiru mīlību.

Tikai mīlība ir dēļ pasaūļa
Eista dzeivība un tōs laimība,

Tikai mīlība ir pi cylvāka
Dzeives vērtība, viņas dīvība.

D z e j n ī k s.

Kai debess plašas
Ir jyutas dzejnīka,
Kai jyuras dziļa
Ir viņa apziņa.

Cik kolni augsti
Ir cālas idejas,
Kai puķu lejas
Jō dzeives nūpyutas.

Kai zvaigznes dūmas
Mirdz debess dziļumūs . . .
Snādz spāku myusim
Šōs dzeives gryutumūs.

Kai debess plašas
Ir jyutas dzejnīka, —
Kai jyuras dziļas,
Jō dzeives apziņa.

M ī ļ a i.

Tevi slavej dzejnīki!
Puķes nas tev zīdūņi,
Dzīsmas tev dzīd putniņi . . .

Jō tu voldi cylvāku
Sirdes, dzeivi pasaūļu
Un dūd' zemei būrvību.

Grūzi lelus liktīņus,
Dori skaistus cylvākus,
Ļauņ mums breižus laimīgus.

Cylvāks, vai jyuti . . .

Cylvāks, vai jyuti tu dzeivi?
Kad pavasars atnōcis,
Putniņi dzīd,
Zīdūnis izplaucis,
Puķītes zīd . . .

Cylvāks, vai naelpoj breivi?!
Reita kad saulīte jauki tik sylda
Un radība myužīgi
Mīlību lej,—
Kad mīlu pasauli
Padora tei . . .

Cylvāks, vai tevi tys pylda?!

I l g i.

Ilgī vēļ tai tymsu brissim
Un na reizi izamissim,
Ilgī vēļ nakts mīgu jauksim,
Gon pēc atmūdas mes sauksim.

Ilgī maļdēsīmēs, kleissim
Un brōļs brōli neissim,—
Ilgī brōļu karu vessim,
Ari Kaina zeimi nessim.

Ilgī patīsības slōpsim,
Cīkam cīļvēcīgi topsim,

Koleidz atnōks mīlestība,
Cīkam pazyuss nataisnība! . .

J a u n o t n e i.

Tovas ilgas, nūpyutas,
Tovi augsti centīņi
Ir kai lelas cerības
Mums uz spūžu nōkūtni.

Tovi sapni, osoras,
Tovas svātas cīsšonas
Radīs dzeivi jaunōku,
Skaistōku un jaukōku...

Tovas jyutas kveļušas,
Tovi tāli būrvīgi
Atness jaunas idejas,
Veidōs dailes pasauli.

Tova eista ticība,
Tova teira mīlība
Ir kai olūts nōkūtnes
Atjaunōtas ciļvēces.

B ā r n a m.

Lai kai puķītes
Zīd tovi vaidziņi,
Un kai zvaigznītes
Mirdz ocu skatiņi.

Lai kai saulīte
Dedz tu ar mīlību,
Lai vysi pasaule
Ir tev par vaļstību!

M ē n e s s u n s a u l e.

Naktis timsā mēnesis
Mani bōli apgaismoj,
Dīnu jauka saulīte
Vōrgu sirdi mīlynoj . . .

Nakti eju meklētu, —
Mēness ceļa rōdītōjs.
Dīnu rūnu mīlību —
Saule viņas radītōjs!

M ī l e s t ī b a.

Dūmu ir moz,
Lai tevi saprast.
Jyutas ir vōjas,
Ka tevi izjyust.

Vārdi ir seiki,
Lai tevi izteikt.
Dzīsmas nav gona,
Ar kuru slavet.

Un tikai sevi
Zīdōjis tev,
Varātu tevi
Īmontēt sev . . .

Pats sevi dzīsmā
Pōrvēržu es,
Tyvōk pi tevis
Lai varu tikt.

S v ē t n ī c ā.

Dzeives baznīcā,
Dīva svētnīcā
Tevi manīju
Es un slavēju.

Byute breinīga,
Daile būrvīga
Mani aizgrōbia,
Skaistu darīja.

Izskots debeškīgs,
Svāts un dīviškīgs
Meja nīcību
Maņ uz vērtību . . .

Dzeives baznīcā,
Dīva svētnīcā,
Kad es satyku,
Tevi pīlyudzu!

M o k s l a.

Mōksla — eļkis muns,
Dzeja — oltors jōs,
Kur es dzeivību
Liku uperam.

Sadegt gribu tur,
Cylvāks nabyut vairs,
Lobōk palikt lai
Svētīgs myužīgi . . .

D o b a s d v ē s e l e .

Vysa plašō pasaule
Ir kai vīna dvēsele,
Kura jyut un viļnojās,
Par šu dzeivi prīcojās.

Kotra dzeiva radība
Ira byute dīviška,
Kai ir seika lītiņa
Ari daļa vysuma . . .

Dzeives gora darbība —
Vysa myusu dzeivība,
Kuras jauka dvēsele —
Skaista, mīla pasaule!

A t d z i m t .

Atdzimt, atdzimt mums
Ir vajadzīgs,
Dzeives izprōtums
Kad najēdzīgs.

Atdzimt, atdzimt byus
Ik cylvākam,
Tad jis laimīgs klyus,
Cik gribas jam!

Atdzimt, atdzimt ir
Laiks atnōcis, —
Kas nu breives škir
Jō satryudis . . .

G r y u t a g a i t a .

Caur tysu, myglu un dyumim,
Ar vaigim nūpitni - dryumim,

Mes gōjam naspāka kōjom
Uz jaunōm nōkūtnes mōjom.

Ni saules, mēneša beja,
Kad vōrgim grumbōta seja,
Tik syuras osoras lēja,
Pat breižim ōrprōtā smēja . . .

Bez laimes cerību dzeive,
Jō beja nūzņaugta breive,
Viņ gryutas nūpyutas dvesia
Un jaunus vōrgus mums nesia.

Bet vysas mūkas mes veiciam,
Ar guni breivību sveiciam, —
Vēļ cytu sev liktīni ļēmiam,
Ko tryuka, poši tu jemiam!

J a u n a v a i.

Esi sveicynōta, jaunava!
Mīla, daila, laimīga . . .

Lai, kai spūža saulīte,
Mirdz tev gaiša nōkūtne.

Ilgus laikus kalpōji
Tu par dzeives verdziņi,

Bet jau tagat palyki
Breiva, saulei leidzīgi!

L a t g o l a.

Vēļ nav Latgola
Sova skaistuma
Zaudējuse.

Viņa nūslapta
Daudz ir dailuma
Globōjuse . . .

Vēļ nav Latgola
Kōjom mynama,
Smōdejama, —

Ceļšis vīnkōršā
Sovā būrvībā
Slavejama!

L a t g o l a i .

Tu, kas esi cītuse
Ilgu myužu verdzību,
Gryutu nostu nasuse
Nu šos dzeives varmūku . . .

Pītiks osoru jau līt,
Sōc jō reita gaisma aust,
Laiks ir ceļtīs, dorbā īt,
Gon ir mūrgōts, gona snaust!

Byus tev jaunu dzeivi sōkt,
Lobu sāklu viņā sēt, —
Ražīgus lai augļus vōkt,
Vajag dorbu veikt tev spēt.

D z i m t i ņ a .

Muna tāvu zemīte,
Cik tu esi cītuse
Dzeives vōrgu sōpīgu!

Muna mīla dzimtiņa,
Cik tu esi lējuse
Ašņa, svīdru, osoru . . .

Muna dōrgō Latgola!
Kas viņ tevi nakola
Mūku kristā brīsmīgā?

Ilgi kungi komōja,
Tovus spākus izsyucia
Dzeives ceīņā šausmīgā.

Muna dzymtō zemīte,
Niu tu esi topuse
Breiva vaļsts un laimīga . . .

Jaukō seņču maliņa,
Muna dōrgō tēvija,
Lai tev saule myužīga!

N. N.

Kam tu munu sirdi jem'
Un tai baudu prīcu ļem', —
Vai lai mīļoju es tevi,
Atdūmu un tev pats sevi? . .
Kam tu mani skaņ,
Aizamierstīs ļaun? . .

D z e j n ī k a m S. P.

Gryuta dzeive dedzīgā
Gaismas gora nesējam,
Gūdīgā un taisnīgā
Lobas sāklas sējējam.

Syura dzeive cylvākā
Myžam neistam, vojōtam,
Mōkslinīkam eistynam, —
Myusu tautas dzejnīkam.

Ryukta dzeive pīkrōptam,
Darbinīkam izsyuktam,
Nu šōs dzeives atstumtam,
Munam mīlam draudziņam . . .

Bet ir skaista dzeive tam,
Karōtōjam varīgā,
Vysa ļauna grōvējam,
Jaunas dzeives cēlējam!

D z e i v e.

Dzeive ir pōsoka
Skaista un būrvīga,
Dzeive ir mīlība
Daila un dīviška.

Dzeive nav najauka,
Moza un nīcīga, —

Viņa ir breinīga
Cylvāka vērtība.

Eisu kot breidīti
Jyutīs tik laimīgi,—
Prūjom kad aizīsi,
Dzeivi tu pazeissi . . .

Lai es moz dzeivōju,
Daudzi gon izjyutu,
Sovu jō daliņu
Piļnīgi sajēmu.

Š k o l a.

Skōla — mīla mōmuliņa,
Lobam mani audzējuse,
Viņas gudra volūdiņa
Munu prōtu auklējuse.

Skōla — spūža zvaigznīte
Dzeives ceļu rōdījuse
Un, kai jauka saulīte,
Munu sirdi siļdījuse.

Skōla — gaisma gorīga,
Kura dzeivi apgaismoj,
Kas, kai laime breinīga,
Vōrgulīšus prīcynoj . . .

Vysi skōlā, vysi skōlā
Krōtu monta gudrībiņu
Un lai ko ris myusu molā
Byutu gudru padūmiņu!

M Ū R A S Z E M E.

Ai, mīla zemīte, muna dzimtiņa
Tik lelu nasuse lōstu liktiņa!
Cik vōrgu, cīsšonu tev ir pīkritis
Un līkni osoru myužs tovs piļdījis.

Nu laikim senejim stypri kaimiņi,
Kai vysod vōjōkim, beja naidīgi, —

Tai vōcu kōrībai tyki paļauta,
Jūs kungu klausībai ilgi cītīga.

Ar guni, zūbynu tevi kristīja,
Lai izsyukt varātu, myužus maļdīja,
Jo vīnaiž gadējās, kas tik apspīdia
Un dīnas nabolts dīsgon komōja.

Gon svīdri ašnīgi ryučim tecēja,
Vai kari šausmīgi dzeives slōpēja . . .
Vēļ bori launadaru tevi pūstīja,
Ar dzeivi verdzīgu cīšōk saistīja.

Tad tevi žņaudzēja styngri lykumi,
Kad kungi varēja strōpēt nōvīgi, —
Par dzeivi varmūkas nykni vaļdīja
Un viņu pōtogas bōrgi šaustīja.

Še krīvi trokōja karus brīsmīgūs,
Tur pūli īgryudia jaunūs gryutumūs . . .
Ar laiku izplauka, kas ar' nūspīdia,
Kai mali, kropšona, — tevi laupīja.

Tad tōļōk platējās krūgi, dzeršona
Un vōrgi vairōjās skaitā bezgola, —
Tai tumsams gorīgajs tevi apmōcia,
Tik tryukums bailīgajs vairs vēļ vōrgōja.

Te bodus brīsmīgus kari radīja,
Kas mērus šausmīgus leidza atnesia . . .
Te svešas tautības vītu roda sev,
Lai jaunas cīsšonas pīdūt otkon tev.

Tik tad tu breivību sovu sajēmi,
Kad mūku sōpīgu bryuces izcīti,
Un tagat byusi tu breiva, laimīga,
Jō sauli myužīgu liks tev dzeivība.

N i i z j y u s t .

Ni izjyust, ni saprast
Dzeives dailumu,
Ni sasnēgt, ni turēt
Viņas piļnību . . .

Tik leli un skaisti
Ir jōs instinkti,
Ka vari tu vysu
Aizmierst pasauli!

Kas ļauns ir un rībīgs,
Tevi vōrdzinoj,
Kad izjyutas prīca
Dzeivi soldynoj.

D ū m a s.

Myusus zeme nas
Dēļ skaistas dzeivības,
Dūd pazeit vysumu,
Kai dzeives vērtību.

Myusus doba nas,
Kur nabyus nīcības
Un vaļdīs myužība
Dēļ kotra cylvāka.

Myusus dzeive nas
Pi lelas atziņas —
Par vysa byutību
Un tō dīvību . . .

Laika viļņi nas
Uz spōrnīm myužības,
Kur mirdzēs mīlība
Ikš sova jaukuma.

Myusus tagātne,
Kas palīk pagōtne,
Nas caur nōkūtni
Uz dailes pasauli.

Myusus tymsums nas
Pret gaismu saulības
Un dīnas būrvību,
Tōs teiru skaistumu.

Myusus īnaids nas
Pret laimi brōlības,
Kad prīcu mīlīgu
Snēgs baudas sajyutu.

Myusus ļaunums nas
Pi loba pīlnības,
Kad mes caur verdzību
Sev giusim breivību.

Myusus vōrgi nas,
Kur nabyus cīsšonas,
Jō vaļdīs taisnība.
Un maiga sirsnība.

Myusus jyutas nas
Pi dzeives byutības,
Lai viņu izjyustu
Un mīļot saprostu.

Myusus dūmas nas
Nu dziļas naziņas
Pret dzeivi gaišōku
Un viņas dailumu . . .

Myusus skaņas nas
Ikš jaukas dzīsmiņas,
Lai tricēt skanīgi
Un līdēt myužīgi! . .

R u d i ņ ī.

Saulei leidzīgas,
Krōsas zaltaiņas
Lauku labības, —

Ar tik sovaidu
Sovu izskotu
Nas maņ sajyusmu . . .

Augļi gotovi,
Laimes pīldīti,
Jau ir pīkūpti.

Prīca zemņikim,
Dorba cylvākim
Par jūs pyulīnim.

Svīdrim laistīta
Zemes svētība
Ir tik devīga,

Ka es navaru
Viņas dīvību
Lai napīlyugtu . . .

Saulei leidzīgas,
Krōsas zaltaiņas
Maņ ir jaukōkas, —

Jō es cīneju
Dryumi — nūpitnu
Dzeives nūkrōsu,

Jō man atzeita
Dobas svētība
Kai vysaugstōka . . .

Puķu volūda
Gon ir dzejiska,
Bet maņ svešōka, —

Kai ir zaltaiņu
Dorba radītu
Lauku ražīgu . . .

Saulei leidzīgas
Krōsas zaltaiņas
Ir maņ skaitōkas! . .

K. R. p ī m i ņ a i.

Tu atnōci
Un dzeivi lobōt gribēji,
Bet naspēji . . .

Lai mīlības
Tev jyutas beja piļdītas
Un teirōkas. —

Jau atstōji,
Nu myusim prūjom aizgōji,
Pats naesi . . .

Tik ideja,
Kas tevi dzeivē vadīja
Ir myužīga.

Un paliks tei
Par myžu myžim pasaulei,
Kad vaļdis jei! . .

P ā d e j a i s s v e i c ī ņ s.

Ai, mīla zeme, dabasi
Un vysa dobas radība!
Ardīvu, teikšu, cylvāki,
Kad mani skūpstīs nōvība.

Un tevi, jaukajs zīdūnis,
Man myžam vaira naredzīt,
Jō nōcis dryumais rudinis,
Maņ prūjom leidza jōaizīt.

Ardīvu, meži, kriumiņi,
Kur dzīsmas lējās putniņu,
Un vysi skaisti zaļumi —
Maņ nabyut vairs par cylvāku.

Ardīvu, mēness, zvaigznītes,
Maņ vairs par jyusim nasapņōt,
Jo vairs zam debess saulītes
Maņ myžam dzeives naelpōt . . .

Š e v i e r s z e m e s.

Še viers zemes vyss tys ir,
Pēc kō cylvāks ilgōjis,
Ilgus myžus meklējis . . .
Še viers zemes debess ir!

Še viers zemes vyss tys ir,
Nū kō cylvāks baidējis,
Pret kū prōtu zaudējis, —
Še viers zemes eļļe ir . . .

Še viers zemes vyss tys ir,
Kam ir cylvāks ticējis,
Uz kū dzeivi cerējis . . .
Še viers zemes laime ir.

Še viers zemes vyss tys ir,
Kō viņ cylvāks gribējis,

Un pats sevī radējis,
Še viers zemes vyss tys ir!

Mīlībai.

Tikai caur tevi
Es dzeivi pazynu,
Jō tu caur sevi
Man devi apziņu.

Tikai caur tovu
Šōs dzeives byutību,
Es asmu sovu
Sasnēdzis vērtību.

Cik ira skaistas!
Tōs jyutas mīlības,
Kas dzeivē laistas
Dēļ vysu laimības.

Breizūs lai griutūs
Es naizamistu,
Gon laimīgs jystus
Ar dzeives kristu . . .

Vīnīgai.

Kas tu esi
Muna skaistule?
Jō tik vīna
Tu kai saulīte!

Kam tu mīru
Atjem' mīrīgam,
Kam tu jyutu
Atnes' plyudus tam?

Kam tu mani
Mīļi apbūri?
Kam ar laimi
Pōri piļdīji?

Kai lai tevi
Es vairs naslōpstu

Un tev sovu
Dzīšmu nadzīžu? . .

Lai nazynu
Kas tu, — sajyutu,
Ka tik vīnu
Taidu pazeistu.

Tei tu esi
Daile pasaulē,
Kas dūd dzeivi
Pazeit tagātnē.

Mīl a j a i.

Muna mīlō puķīte,
Kai es tevi mīloju!
Tu, cik jauka saulīte,
Dūd maņ dzeives maigumu.

Muna mīlō sirsniņa,
Tevis dēļ es aizmierstu,
Kas ir ļaunums, nīcība . . .
Jyutu dzeives vērtību.

Muna mīlō, vīnīgō
Man tu esi pasaulē,
Un es tevi, dailōkō,
Dīvinōšu vysodnē.

Muna mīlō dīvīte,
Cik tu esi breiniška! . .
Tova byute, sīvīte,
Ir par vysu augstōka!

V ī n t u l ī b a.

Tikai tad, kad vīntulis,
Asmu dzeivi baudējis.

Tikai tad, kad nūskumis,
Prīcu asmu atradis.

Tikai tad, kad bejis vīns
Nav maņ maisējis nivīns.

Tikai tad, kad nūguris,
Asmu dorbu darījis.

Tikai tad, kad pīkūsis,
Varīgs asmu palicis.

V ē ļ e s . . .

Vēļ es dzīdošu
Taidu dzīsmiņu,
Kaidas pasaulis
Nabyus dzērdējis . . .

Vēļ es mōcīšu
Taidu volūdu,
Kaidas pasaulis
Nabyus turējis.

Vēļ es mīļošu
Taidu mīlību,
Kaidas pasaulis
Nabyus sajūtis . . .

Vēļ es pīlyugšu
Taidu dīvību,

Kaidas pasaulis
Nabyus pazinis.

A t m i n ē t.

Atminēt radības meikli
Prōts vēļ nivīns nava spējis,
Izprast prōtību dobas
Cylvāks nivīns nava varējs.

Myužīgi dzeivības ceļi
Priškā un atpakaļ guļ . . .
Ejam, un kreitam uz ceļim, —
Balvanus pīlyudzam mes!

U z s a u l i!

Uz saulīti!
Kur nav tumsības.
Uz mēnesi,
Kur nav verdzības!
Kur spūdrība
Ir vysod, myužīga,
Un breivība
Kur volda piļnīga!

G r i b a.

Cik es gribātu
Teikt, kū sajyutu . . .
Bet tō navaru.

Cik es mīļōtu
Vysu radību,
Tikai naspēju . . .

Cik maņ rībīgi,
Sirdei sōpīgi,
Redzēt pasauli, —

Kad ir cylvāki
Zvērim leidzīgi
Un tik plēsīgi...

Kai es gribātu
Byut par laimīgu,
Bet vēļ navaru . . .

D o r b a j a u n o t n e i.

Gon tevi žņaudzia,
Gon apspīdia,
Un goru tymsā
Gon turēja . . .

Jau esi breiva!
Un paliksi,
Kad dīnas sauli
Tu skatīsi.

Gon cīti vōrgu,
Gon komōta,
Nu „kungu” bōrgu
Tu vojōta . . .

Laiks tev ir ceļtīs,
Laiks atsamūst,
Lai jauni spāki
Spēj dzeivi jūst . . .

Un lelu dorbu
Veikt varātu, —
Lai vēl reiz breiva
Tu palyktu ! . .